

ΕΤΟΣ Γ'.
ΑΡΙΘ. 29.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΙΟΣ 1870.

Τιμὴ ἑτησία, λ. 50
• ἑκάστ. φύλ. • 5

ΤΑ ΔΥΟ ΡΟΔΑΚΙΝΑ.

Μίαν ἡμέραν ὑπῆγα νὰ ἀπεράσω τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου μου Κ., ὅστις εἶχεν ὄν χοράσιον καὶ ὄν ἀγέριον. Ὁ Θωμᾶς, διότι οὕτως ἄνωμαζετο τὸ παιδίον, ἐπαιξε μὲ τὴν ἀμαζάν του ἔξω εἰς τὸν κήπον, ἢ δ' ἀδελφή του Λυδία ἐκάθητο εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἦσαν οἱ γονεῖς τῆς καὶ ἐγώ.

Μετ' ὀλίγον ἡ μήτηρ ἔφερεν ὀλίγα ροδάκινα, τινὰ τῶν ὁποίων ἦσαν μεγάλα καὶ ὠραῖα, τὰ δὲ ἄλλα μικρά. Ἰὸ πατὴρ ἔδωκεν ὄν ἀπὸ τὰ καλλίτερα καὶ μεγαλείτερα εἰς ἐμέ, ἄλλο εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ τρίτον εἰς τὴν Λυδίαν, ἐπῆρε δὲ διὰ τὸν ἑαυτὸν του ὄν ἀπὸ τὰ μικρότερα καὶ ἔδωκεν ὄν ἄλλο τοιοῦτον εἰς τὴν Λυδίαν νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν τετραστῆ ἀδελφόν τῆς.

Ἡ Λυδία ἔλαβε τὸ ροδάκινον καὶ ἐζῆλθεν ἐπίστρεψε δὲ μετὰ δέκα περίπου λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ ἐκάθισεν ἐκ νέου εἰς τὴν θέσιν τῆς.

— Ἐδωκες τὸ ὅποιόν ἔστειλα εἰς τὸν ἀδελφόν σου ροδάκινον; — τὴν ἠρώτησεν ὁ πατήρ.

— Ἡ Λυδία ἐκοκίνισεν, ἐγόρισεν τὸ πρόσωπόν τῆς πρὸς τὸ ἄλλο μέρος καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἐδωκες τὸ ὅποιόν ἔστειλα μὲ σὲ ροδάκινον εἰς τὸν ἀδελφόν σου; ἠρώτησεν ἐκ νέου ὁ πατήρ ἐντονώτερον.

— Ὅχι, πατήρ, — εἶπεν ἡ Λυδία δὲν του ἔδωκα ἐκεῖνο.

— Καὶ τί τὸ ἔκαμες λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ πατήρ.

— Τὸ ἔφαγα, — εἶπε τὸ χοράσιον.

— Τί δὲν ἔδωκες εἰς τὸν ἀδελφόν σου τὸ ροδάκινον ἐκεῖνο; — ἐρώνησεν ὁ πατήρ.

— Ναί, τοῦ ἔδωκα, πατήρ, — εἶπεν αὐτῆ, — τοῦ ἔδωκα τὸ ἰδικόν μου.

— Καὶ διατί δὲν του ἔδωκες ἐκεῖνο, τὸ ὅποιόν σὲ εἶπα; — ἠρώτησεν ὁ πατήρ.

— Διότι, πατήρ, ἐνόμισα, ὅτι θὰ τοῦ ἤρθεσε κάλλιον τὸ ἰδικόν μου.

— Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ παρακούσῃς, — εἶπεν ὁ πατήρ.

— Δὲν ἐνόησα νὰ σὲ παρακούσω, πατήρ, — εἶπεν ἡ Λυδία καὶ τὸ στήθος τῆς ἤρχισε νὰ φουσκάσῃ.

— Ἀλλὰ μὲ παρήκουσες, κόρη μου, — εἶπεν ὁ πατήρ.

— Ἐνόμιζον, πατήρ, ὅτι δὲν θὰ ὀργίζεσο ἐναντίον μου, — εἶπεν ἡ Λυδία, ἐὰν ἔδιδον εἰς τὸν ἀδελφόν μου τὸ μεγαλείτερον ροδάκινον, — καὶ τὰ δάκρυα ἤρχισαν νὰ ῥέωσιν ἐκ τῶν παρειῶν τῆς.

— Ἀλλ' ἐγὼ ἤθελα σὺ νὰ ἔχῃς τὸ μεγαλείτερον διότι σὺ εἶσαι μεγαλείτερα ἀπὸ αὐτόν, — εἶπεν ὁ πατήρ.

— Μὲ ἀρέσει νὰ δίδω τὰ μεγαλείτερα πράγματα εἰς τὸν ἀδελφόν μου, — εἶπε τὸ χοράσιον.

— Καὶ διατί τάχα; ἠρώτησεν ὁ πατήρ.

— Διότι, — ἀπεκρίθη ἡ γενναία καὶ ἀφιλοκερδῆς ἀδελφή, — τὸν ἀγαπῶ τόσο, ὥστε πάντοτε χαίρω, ὅταν αὐτὸς λαμβάνει τὰ μέγιστα πράγματα.

— Καλλίστα, ἀκριβὸν μου χοράσιον, — εἶπεν ὁ πατήρ, — καὶ πρέπει νὰ ἦσαι βεβαία, ὅτι ὁ πατήρ σου ποτὲ δὲν θὰ ὀργισθῇ ἐναντίον σου, διότι ἐπιθυμεῖς νὰ δίδῃς τὸ καλλίστον πράγμα εἰς τὸν μικρὸν ἀδελφόν σου. Αὐτὸς εἶναι ἀξιαγάπητον παιδίον καὶ χαίρω, ὅτι τὸν ἀγαπᾷς τόσο πολύ. Ἀλλὰ νομίζεις ὅτι καὶ αὐτὸς σὲ ἀγαπᾷ ἐπίσης; »

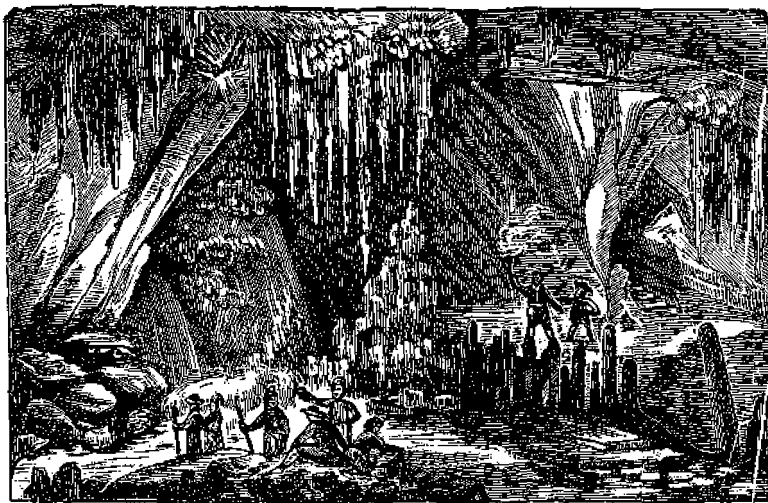
— Μάλιστα, πατήρ, — εἶπεν ἡ Λυδία νομίζω, ὅτι μὲ ἀγαπᾷ διότι, ὅταν τοῦ ἐπρόσφερα τὸ μέγιστον ρο-

δάκνουν, αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ τὸ λάβῃ, καὶ μὲ παραινέει νὰ τὸ κρατήσω ἐγὼ — καὶ μόλις μετὰ πολλὰς παρακλήσεις τὸν κατέπεισα νὰ τὸ δεχθῆ. »

Πῶς εἶναι μὲ οὗς ἀκριβοὶ μοῦ ἀναγνώσται; Ἐλ-

πίζω, ὅτι θέλετε μιμηθῆ τὸ παράδειγμα τῆς Λυδίας καὶ τοῦ Θωμᾶ.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ τὸ ἐσωτερικὸν θαυματοῦ τινος σπηλαίου εὐρισκομένου εἰς μικρὰν τινα νῆσον τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, ὀνομαζομένην Ἀντίπαρον. Τὸ σπήλαιον τοῦτο κεῖται πολλὴ βάθος — 65 μέτρα ἢ 90 πήχεις, ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς

γῆς καὶ ἔχει ὕψος μὲν 35 μέτρων, πλάτος δὲ 40 καὶ μῆκος 70.

Διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς αὐτὸ πρέπει πρῶτον νὰ καταβῆ ἕως οὗ φθάσῃ εἰς ἐν δωμάτιον ἐπίπεδον, περίε τοῦ ὁποίου εἶναι βάραθρα τρομερὰ μετὰ ταῦτα ἔχει ὕψος ἀπότομον τινα βράχον ἔπειτα πρέπει νὰ

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΑΡΟΥ.

καταβῆ διὰ σχοινίου ἕως οὗ φθάσῃ εἰς τινα πέτραν ὑγρὰν καὶ ἄλιωθράν. Κατόπιν πρέπει νὰ εἰσέλθῃ εἰς στενὸν καὶ χαμηλὸν ὑπόνομον καὶ διέλθῃ δι' αὐτοῦ περιπατῶν ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ τῶν χειρῶν. Ὁ ὑπόνομος οὗτος, ὅστις εἶναι ἀρκετὰ μακρὸς, φέρει εἰς τὸ κυρίως στόμιον τοῦ σπηλαίου, τὸ ὅποιον ἀνοίγει ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ θέαμα ἀληθῶς μεγαλοπρεπές. Ὅποια ποικιλία σταλακτιτῶν! Ὅποια ποικιλία σχημάτων! Ἀστέρεις, κῶνοι, ἀνεστραγγιμένοι, καταρράκται παγωμένοι, δένδρα, φυτὰ, στήλαι, ὄρη, καὶ μορία ἄλλα σχήματα παρουσιάζονται ἐνώπιόν σου καὶ σὲ κἀμνον, ὅταν τὸ σπήλαιον ᾖ καλῶς φωτισμένον, νὰ νομίζῃς, ὅτι εἶσαι ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς ναοῦ φωτισμένου ὑπὸ μοριάδων ποικιλοχρῶν πολυελαίων!

Σπήλαια τοιαῦτα ὑπάρχουσι καθ' ὅλας τὰς χώρας τῆς οἰκουμένης, τὰ μέγιστα καὶ μεγαλοπρεπέστατα ὅμως εὐρίσκονται εἰς τὰς Ἠνωμένας πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐξ τινα τούτων εὐρέθησαν ἀπολιθώματα ὀστέων ζῴων προκατακλυσμάτων ἐνίοτε δὲ καὶ ἀνθρωπίνων.

Ὅποια ἐξαισία πράγματα περιέχει εἰς τὰ ἐγκατὰ τῆς ἡ γῆ! καὶ πόσον ἀκατανόητος καὶ ἄπειρος πρέπει νὰ ᾖ ἡ σοφία καὶ ἀγαθότης ἐκείνου ὅστις ἐδημιούργησεν οὐ μόνον τὴν φύσιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς νόμους, ὑπὸ τῶν ὑπῴων αὐτῆ κυβερνᾶται καὶ παράγονται εἰς ἀδύνατον τὰ τόσον ἐξαισία πράγματα! Ὅλα ταῦτα τὰ ὡ-

ραῖα σχήματα ἔγιναν διὰ τοῦ καταρρέοντος ὕδατος, τὸ ὅποιον περιέχει ἐν ἑαυτῇ τίτανον εἶτε μάρμαρον διαλεκτόν, ἐκ τοῦ ὁποίου σχηματίζονται τὰ παραδοξα ταῦτα πράγματα.

ΑΕΙΚΙΝΗΤΟΝ ΦΥΤΟΝ.

Περίεργον φυτὸν ἕνεκα τῆς ἀενάου τῶν φύλλων αὐτοῦ κινήσεως φέρεται εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, τὸ ὅποιον μόλις κατὰ τὸ ἔτος 1775 μετρήθη εἰς τοὺς βοτανικοὺς κήπους τῆς Εὐρώπης. Τὰ φύλλα ταῦτα σὺγκεινται ἐκ 3 φύλλων, ὡς τὸ κοινῶς καλούμενον Τρίφυλλον, καὶ ἐνῶ τὸ ἐν τῶν 3 φύλλων ἀνυφύεται τὰ δύο ἄλλα φύλλα καταβαίνουσιν, ὥστε ἀενάως ὑπάρχον εἰς κίνησιν καὶ τοῦτο εἶναι τὸ μόνον ὑπάρχον φυτὸν, τὸ ὅποιον ἔχει τοιαύτην ἰδιότητα ἀενάου κινήσεως. (Ἦρις.)

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

ἰππείου φίλιας.

Λοχαγὸς τις τοῦ ἰππικοῦ, ὅστις ὑπηρετήσεν εἰς τὸν στρατὸν τῶν ἐνωτικῶν κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τῆς Ἀμερικῆς, διηγεῖται, ὅτι εἰς τῶν ἰππων τῆς ἰαρχίας του, μὴ δυνάμενος ἕνεκα γηρατειῶν νὰ μασσῇ τὴν τροφήν του, ἐτρέφετο ὑπὸ δύο ἄλλων ἰππων ἀνηκόντων εἰς τὴν αὐτὴν ἰαρχίαν κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον.

Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἐλάμβανε τὸν χόρτον καὶ, ἀφοῦ τὸν ἐμάσσα, τὸν ἔθετεν ἔμπρὸς εἰς τὸν γηραιὸν σύντροφόν του, ὅστις τότε τὸν ἐλάμβανε προητομασμένον καὶ τὸν κατέπινε χωρὶς νὰ τὸν μασήσῃ· τὸ αὐτὸ ἔκαμνε καὶ ὁ ἄλλος ἵππος μὲ τὴν κριθήν. Διὰ τῆς φιλικῆς ταύτης περιποιήσεως ὁ γηραλέος ἵππος ἠδυνήθη νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ δύο μῆνας!

Ἡ πράξις αὕτη τῶν ἀλόγων ζώων πρέπει νὰ καταισχύνη πολλοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι, ἂν καὶ εἶναι λογικὰ ὄντα καὶ δύνανται, ἀρῖνεν ὅμως τοὺς ὁμοίους τῶν νὰ χάνωνται ἀπὸ γηρατεῖα, ἀσθενείας καὶ πένιαν.

ΟΙ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΑΙ

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς γῆς, ὡς λ. χ. εἰς τὴν Ἰνδίαν, τὴν Κίναν, τὴν Ἰαπωνίαν, τὴν Ἀφρικὴν, τὴν Ἀυστραλίαν καὶ τὰς νήσους τοῦ Εἰρημικοῦ Ὀκεανοῦ ὑπάρχουσι εἰσέτι πολλὰ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων—τὰ τρία τέταρτα περίπου ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους—οἱ ὅποιοι προσκυνοῦσιν εἰδῶλα. ἤγουν ὁμοιώματα ξύλινα, ἢ πέτρινα τὰ ὅποια λατρεύουσιν ὡς θεόν.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ ἄνθρωπον γονυκετῆ ἔμπροσθεν ξυλίνων τινῶν ἀνθρωπίνων ὁμοιωμάτων, τὰ ὅποια ὁ τσαλαπρωρὸς ἐλεῖνος θεωρεῖ ὡς θεοῦ του. Πόσον τυφλοὶ εἶναι οἱ δυστυχεῖς οὗτοι ἄνθρωποι χωρὶς τὸ εὐαγγέλιον! Καὶ πόσον ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ πρέπει νὰ λυπώμεθα δι' αὐτοὺς καὶ νὰ προσπαθῶμεν νὰ τοὺς εὐαγγελίσωμεν στέλλοντές τους ὄχι μόνον τὸ εὐαγγέλιον, ἀλλὰ καὶ ἱεροκήρυκας νὰ τὸ κηρύξωσι! Μεταξὺ τῶν πρώτων χριστιανῶν πολλοὶ εὐσεβεῖς Ἕλληνας ὑπῆγαν εἰς πολλὰ μέρη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου καὶ μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς τῶν ἐκήρυξαν τὸν Χριστόν. Εἶθε τινὲς καὶ ἀπὸ τοὺς μικροῦς μας ἀναγνώστῃς νὰ ἐμπνευσθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἐκείνου πνεύματος καὶ ἠλικιωθέντες ν' ἀποφασίσωσι νὰ

ὑπάγωσι καὶ κηρύξωσι τὸ εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας εἰς τὰ ἀπολωλότα ταῦτα ἑκατομμύρια τῶν ὁμοίων ἡμῶν ἀνθρώπων, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν. Ἐὰν ἀγαπῶμεν τὸν Χριστόν, πρέπει νὰ προσευχώμεθα καὶ ἐργαζώμεθα κοπιᾶζοντες καὶ δαπανῶντες πρὸς ἐπιστροφὴν τῶν ἐθνῶν, τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι τόσο τυφλοὶ ὥστε νὰ προσκυνῶσιν ὡς θεὸν ξύλα καὶ λίθους καὶ ζῶα, καὶ νὰ θυσιάζωσι πολλάκις καὶ αὐτὰ τὰ φίλτατα τέκνα τῶν ἑσῶς εὐαρεστηζῶσι τὰς φαντασιώδεις ταύτας καὶ βυκαρὰς θεότητας.

— Ἄλλὰ ὁ Θεὸς, μικροὶ μου φίλοι, θεωρεῖ εἰδωλολάτρας οὐχὶ μόνον τοὺς προσκυνοῦντας ξύλα καὶ λίθους ὡς θεόν, ἀλλὰ καὶ ὅλους ὅσοι ἀγαπῶσιν ὅποιονδήποτε πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον περισσότερο ἀπὸ αὐτόν. Οὕτως ὁ φιλόσοφος εἶναι εἰδωλολάτρης—ὁ μέθυσος εἶναι εἰδωλολάτρης, διότι δουλεύει τὸν οἶνον ὁ ἄσωτος εἶναι εἰδωλολάτρης, διότι κυβερνᾶται ἀπὸ τὰς ἡρέξεις τε καὶ οὐχὶ ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεὸς θεωρεῖ πᾶν πρᾶγμα ὡς εἰδῶλον, εἰς τὸ ὅποιον ὁ ἄνθρωπος ἀφιερώνει τὴν καρδίαν του. Οὕτω καὶ σεῖ, μικροὶ μου φίλοι, θὰ ἦσθε εἰδωλολάτρες, ἐὰν σκεπτεσθε, ἀγαπᾶτε καὶ ὑπακούετε ἄλλον ἢ ἄλλο πρᾶγμα περισσότερο παρὰ τὸν Θεόν. Προσέχετε λοιπὸν νὰ μὴ ἀφύετε νὰ βασιλεύῃ ἄλλο τι εἰς τὴν καρδίαν σας εἰμὴ ὁ Θεός.

ΘΑ ΠΕΙΡΑΞΗ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ.

Τινὰ παιδία καὶ κοράσια ὑπακούουσιν εἰς ἕ, τι οἱ γονεῖς τῶν τοῖς λέγουσιν, δταν ἦναι παρόντες· ἀλλὰ δὲν τοὺς ὑπακούουσιν δταν δὲν τα βλέπουσιν.

Δύο μικρὰ παιδία ἔπαιζον μίαν ἡμέραν εἰς ἓνα κήπον ἔπου ἦτο μία κερασιὰ γεμάτη ἀπὸ ὄριμα κεράσια. «ὦ! Ἰωάννη, —δέξω φωνῆς τὸ ἐν, —ἀ; μαζεύσωμεν ὀλίγα ἀπὸ τὰ κόκκινα ταῦτα κεράσια. Κύτταξ πόσον ἐξάρτα εἶναι!»

«Ὅχι, Γεώργγε, —ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης, —δὲν πρέπει νὰ τὰ ἐγγίωμεν· ἤξεύρεις καλὰ, ὅτι μᾶς εἶπαν νὰ μὴ πάρωμεν οὐδὲ ἓν.»

«Ἄλλ' Ἰωάννη, —παρητήρησεν ὁ Γεώργγιος, —μὴ φοβῆσαι, δὲν εἶναι κανεὶς ἐδῶ νὰ μᾶς ἴδῃ. Ἐὰν δὲ ὁ πατὴρ σου μάθῃ, ὅτι ἐπήραμεν, εἶναι τόσο καλὸς, ὥστε δὲν θὰ σὲ τιμωρήσῃ.»

«Ἰα, ἴα, διὰ τοῦτο δὲν θὰ τὰ ἐγγίω, —εἶπεν ὁ Γεώργγιος, —ἤξεύρω ὅτι ὁ πατὴρ μου δὲν θὰ μὲ τιμωρήσῃ· ἀλλὰ γνωρίζω προσέτι ὅτι ἡ παρακὴ μου θέλει πειράξῃ τὸν πατέρα μου καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὸν λυπήσω.»

Τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἐγνωρίζε τί εἶναι ὑπακοή καὶ ἐγὼ νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ ἡγάπα τὸν πατέρα του.

Σὺ δὲ, μικρὲ μου ἀναγνώστα, τί λέγεις διὰ τὸν ἑαυ-
τόν σου; Ὑπακούεις σὸ πάντοτε τοὺς γονεῖς σου; Δὲν
θυμῶνεις, καὶ χολιάζεις, καὶ δὲν κάμνεις πολλοὺς μορ-
φασμοὺς; Δὲν ἀφίνεις κακὰ λόγια νὰ ἐξέρχωνται τοῦ
στόματός σου; Δὲν ἔχεις τοὺς παρακούσει καὶ δεῖξει,
ὅτι ἔχεις πονηρὰν καρδίαν ἐντός σου; Δὲν πρέπει λοι-
πὸν νὰ παρακαλέσῃς τὸν Θεὸν νὰ σὲ περιβάλῃ μὲ τὴν
ἀγάπην τοῦ καὶ διὰ χάριν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ συγ-
χωρήσῃ ἅλας τὰς ἁμαρτίας σου; Καὶ δὲν θέλεις νὰ
τὸν παρακαλέσῃς νὰ στείλῃ τὴν χάριν τοῦ εἰς τὴν καρ-
δίαν σου, ὥστε νὰ μεταβάλῃ αὐτὴν καὶ τὴν κάμῃ κα-
λὴν; Ἐὰν ὅλοι οἱ μικροὶ ἀναγνώσταί τῆς Ἐφημερίδος
τῶν Παίδων ἀποφασίσωσι νὰ κάμωσι τοῦτο, ὅταν ἡ-
λικιωθῶσι, θὰ ἔχουν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ εἰς ἅλας
τὰς ἐπιχειρήσεις των. «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν
μητέρα σου, διὰ νὰ γείνης μακροχρόνιος ἐπάνω εἰς
τὴν γῆν, τὴν ὁποίαν Κύριος ὁ Θεός σου σοὶ δίδει.»

(Ἐντολὴ 3η.)

Περὶ τὸν κρίνομεν νὰ εἴπωμεν εἰς τοὺς μικροὺς μας
ἀναγνώστας τί σημαίνει καὶ ποῖον παριστᾷ ἡ εἰκονο-
γραφία αὐτῆ. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐν-
τυπώσωμεν εἰς τὸν νοῦν αὐτῶν εἶναι ὅτι πρέπει νὰ
προσπαθίσωσι νὰ συγκαταριθμηθῶσι μεταξὺ τῶν ἀρ-
νίων τοῦ καλοῦ ποιμένος Χριστοῦ, διὰ νὰ ἦναι ἀσφα-
λεῖς εἰς τὴν ζωὴν ταύτην καὶ κληρονομήσωσι τὴν αἰώ-
νιον μακαριότητα εἰς τὴν μέλλουσαν.

ΕἶΣΑΙ ὙΠΕΡΗΦΑΝΟΣ;

Τί εἶναι ἑκεῖνο, τὸ ὁποῖον σὲ κάμνει νὰ ὑπερηφα-

νέυεσαι; ἡ ὠραϊότης τοῦ προσώπου, ἡ τὸ κομψὸν τοῦ
ἀναστῆματός σου; ἡ καταγωγὴ σου, ἡ τὰ βιβλία
σου; τὰ χρήματά σου, ἡ ἡ σωματικὴ σου δύναμις—;
οἱ φίλοι σου, ἡ αἱ γνώσεις σου; Ἐὰν ταῦτα εἶναι τὰ
αἷτια τῆς ὑπερηφανίας σου σήμερον, αὔριον ἢμποροῦν
νὰ μὴ ἦναι.—Ἐὰν ἀληθεύῃ, ἅτι ὁ Θεὸς ἐναντιόνηται
εἰς τοὺς ὑπερηφάνους, ἀλλὰ δίδει χάριν εἰς τοὺς τα-
πεινοὺς, ἡ ὑπερηφανία πρέπει νὰ ἦναι μανία, διότι κί-
νεῖ τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐναντιόνηται εἰς τὸν Πλάστην τοῦ.

Δὲν θὰ ἦτο θαυμαστὸν, ἂν ὁ κόραξ ὑπερηφανεύετο
διὰ τὰ μαῦρα καὶ ὁ κόκκος διὰ τὰ λευκὰ περὰ του ὁ
ἀετὸς διὰ τὴν δευδέρκειάν του καὶ ὁ ταῖς (παγώνιον)
διὰ τὴν χρυσοκίνητην οὐράν του, διότι εἶναι ἄλογα
ζῶα— ἀλλὰ πλάσματα λογικά, τὰ ὁποῖα ἔχουν ψυ-
χὴν, νὰ ὑπερηφανεύωνται εἶναι πολλὸ παραδόξον καὶ
ἀνόητον πρᾶγμα.

Ο ΜΑΙΟΣ.

Ἐὖν' ἀγάπη μου Λουίζα, νὰ χαρῆς καὶ σὺ τὸ Μάϊ!
Κόττα πῶς σὲ χαιρετοῦνε τὰ πουλάκια πλάϊ πλάϊ
Κόττα τὴ μορτιά πῶς γέρνει μορωμένα τὰ κλαδιά,
Καὶ μὲ χιλιαῖς πεταλούδαις παρατρέχουν τὰ παιδιά.

Τί χαρὰ Θεοῦ! γελοῦνε οὐρανὸς, βουνὰ καὶ κάμποι.
ἽΟλ' ἡ θάλασσα τριγύρω σὰ χυτὸ διαμάντι λάμπει,
Καὶ σὲ τόση εὐωδία, τόσα φῶτα καὶ δροσιὰ
Μοιάζ' ἰσρέια ἡ Φύσις 'ς τοῦ Θεοῦ τὴν ἐκκλησιά.

Ναί, Λουίζα μου τοῦ βόδου τὸ μισάνοιχτο κοράλλι,
Τ' ἀγεράκι ποῦ σφυρίζει, τὸ πῆλι ποῦ γλυκοφάλλει,
Τὸ βουδὸν, τὸ περιγιάλι, ὁ αἰθὴρ ὁ κυανὸς,
ἽΟλα εἶναι τοῦ Κυρίου, ὅλα Ὑμνος πρῶινός.

Γ. Π.

ΕἶΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ. Ἰστέρο τῆς Ἀνατολῆς, ἐφη-
μερὶς οἰκογενειακῆ, ἀπᾶς τῆς ἐβδομάδος ἐκδιδομένη
περιέχει ὕλην ἀρμόζουσαν εἰς πάντα τὰ μέλη τῶν
οἰκογενειῶν καὶ ἐν τέλει δίδει βραχείαν σύνοψιν
τῶν κυριωτέρων νέων τῆς ἐβδομάδος— τιμὴ ἑτησίᾳ
προπληρωτέα δραχ. 6. διὰ τε τὴν πρωτεύουσαν καὶ τὰς
ἐπαρχίας— διὰ τὴν Γουρκίαν δραχ. 10. Ὅστις κάμῃ
πέντε συνδρομητάς καὶ ἀποστείλῃ τὴν συνδρομὴν των
λαμβάνει ἐν φύλλον δωρεάν.

Εἶδοποιούνηται οἱ θέλοντες νὰ προμηθευ-
θῶσι τὰ δύο παραθρόνα ἔτη τῆς Ἐφημερίδος τῶν
Παίδων, ὅτι ἐὰν μὲν κατοικοῦν τὰς Ἀθήνας θὰ πλη-
ρῶνουν 60 λεπτά δι' ἕκαστον ἔτος, ἐὰν δὲ τὰς Ἐ-
παρχίας; 75 καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἀναλόγως τῶν τα-
χυδρομικῶν.

Ἰ Συντάκτης Μ. Δ. ΚΑΛΟΘΗΘΑΚΗΣ.